

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

ORI.

VITA ET MARTYRIUM S. GEORGII

Magni martyris. ex ijs que apud Metaphrasten extant, & que Paphrates eius seruus de eo scripsit.

Diocletianus Romanorum Imperator ut pri-
mum indignè sceptris potitus cuncta sibi ex
animi sententia fluere vidit, magno eam in
studio incubuit, ut diuinos sibi honores per
eum scelus compararet, nomēque in omni se-
culorum æternitate ea opinione clarum conserua-
re. Hinc magos vndique magnis præmijs exquire-
re, dijs suis & imprimis Apolloni tanquam futura-
rum rerum peritissimo, magnifica assiduaque sa-
crificia facere, non desistit ut qua potissimum via
eo pertingere posset, ediceret. Cumque die
fratrum eorum falsum numen vehemētius fatigaret, nul-
lumque omnino responsum daret, profani sacerdo-
tibus inanes silentij causam in viros iustos ac pietatis
etiam prolixiolos retorserunt; constanter asserentes om-
nia que ipse vaticinia falsa deprehendi, quod viri iu-
sta Apolloni Deo vim inferret, qua præpeditus con-
omnia in illius veritatis oracula reddere non posset. Hinc o-
ro, virtutis errore deceptus miser sopitum iam ante
rum eum patiens Christianos bellū magno sanè furore ex-
que qui sententia: & in omnes prouincias edicta crudelitatis
ar, atque tempore confestim misit. Videre tunc licebat carceres
laudem & alteris, sicarijs, flagitiosisque hominibus vacuos,
is gratia reprobos qui Christum Saluatorem fatebantur, ple-
Heraclij. Videre licebat vilitatis veteribusque cruciatu-
inculis generibus tanquam leuioribus repudiatis, gra-
tiora quædā excogitari, quibus Christiani ad sup-
plicia & necem exquirebantur.

23. Aprilis.

Diocletianus ad diuinos honores aspirat.

Crudelitas immanis Diocletiani.

Georgij patria & natales.

R. 4. Hic

Hic ante pubertatis annos, amisso egregio imper-
tis certamine patre, è Cappadocia cū matre
in Palestinam, vnde erat oriūda, commigravit
cū in propter generis nobilitatem tum propter
poris pulchritudinem viriumque præstantiam

**Fit Tribunus
militum.**

iam ad militiam maturus, militū Tribunus
ratus est. Quo quidem in munere cū se per
in bellicis certaminibus inuictum strenuū

Fit Comes.

hibuisset, Comitum titulum à Diocletiano ac-
meruit. Eo tempore cū mater è vita disce-
maioris cupidus dignitatis, ad ipsum Imp-
rem profectus est.

**Distribuit
omnes opes
in pauperes**

Agebat tunc annum ætatis vigesimum, cū
in Christianum nomen immani tyrannide, et
ad salutem opportunum sedulo arripuit, op-
ac diuitijs, quibus valde etiam clarus erat, op-
peres distribuitis, seruisque libertate donatis
ta mente ad certamen pro Christi gloria
comparauit. Tertius indicti ab ipso Diocle-
Concilij dies agebatur, quo Senatus decreuit
uersus Christianæ fidei cultores aut compo-
dum aut refellendum erat; cū ecce Georgi-
lari facie ac mente tranquilla in medium Pro-
confessum se dedit & ad hunc fere modum
nem instituit: Quousque tandem o Imper-
Patres concripti & Quirites, bonis vti legi-
liti, furorem vestrum in Christianos auge-
gesque aduersum illos iniquas sancietis &
nes summa pietate ac innocentia persequen-
ad insanæ religionis superstitionem impie-
dam compelletis? Hęc idola non sunt, dij non
inquam, dij. Nolite demonum fraude decipi-
stus solus Deus est, idemque solus Dominus
ria Patris. Per ipsum facta sunt omnia, &

**Oratio S. Ge-
orgij ad Dio-
cletianum
Imperatorē
& Senatū
pro Christi-
anis.**

cum desi-
na militar-
nobilitate
gram exi-
prouexi:
cultate a-
tationem
suo horri-
zate cru-
per sacri-

enim sancto omnia reguntur, conseruanturque. Aut
 agitur vos veram agnoscite religionem, aut certe
 illos, qui eam colunt, nolite dementia vestra per-
 turbare.

His verbis attoniti & inopinata dicendi liberta-
 te percussi, oculos ad Imperatorem omnes conuer-
 terunt, audituri, quidnam is ad ea responderet. Im-
 perator autem, tanquam perstrictis tonitru auri-
 bus stupenti similis conticuit, repressoque iracun-
 dia impetu, Magnentio cuidam ex confedentibus a-
 mico, qui secundas post Imperatorem tenebat, nu-
 tu, Georgio vt responderet, annuit. Is vero accersit
 ad se Georgio: Ecquis, inquit, tibi istius audacie
 & magnæ in loquendo libertatis est auctor? Veritas,
 inquit, Georgius. Tum Consul subiecit: Quis est
 veritas? Respondit Georgius: Christus ipse, quem
 vos persequimini. Ergo tu quoque, inquit Magnen-
 tius, Christianus es? Ego seruus sum Christi mei,
 respondit Georgius: eoque confusus, in medio ve-
 strum vltro constiti, vt veritati testimonium ex-
 hiberem. His verbis populo concitato, & alijs alijs
 circumstantibus, incertus quidam rumor, in tanta mul-
 tudine excitari solitus, exaudiebatur.

Tunc Diocletianus silentio per precones indicto,
 cum defixis in sanctum iuuenem oculis sæui draco-
 nis instar, cum agnouisset sic allocutus est: Et olim
 te militarem tuam admiratus, & atque honore di-
 gnus existimans ad maiores te dignitatis gradus
 proxi: & nunc quamuis ad perniciem dicendi fa-
 cultate abutaris, tamen quia prudentiam ac forti-
 tudinem tuam diligo, ræquam benignus pater con-
 sulo, horrore ne sprete militari gloria, floridam
 etate cruciatibus subijcias, sed maiora potius, dijs
 per sacrificia placatis, à nobis præmia expectes. Ad
 R 5 hæc

Magnētius
 Consul ad
 Georgium.

Imperator
 alloquitur
 Georgiū.

Georgius re hęc sanctus Georgius respondit: Vtinam tu possis
 spondit Im- dō Imperator, verum Deum vero sacrificio placari
 peratori. studeres atque immortalem gloriam appetere. Sed
 quidem quā nūc potiris fluxa est atque caduca, ne
 lamque vtilitatem eam sectantibus cōferre possis.
 Quamobrem me quod attinet, spera quiuis tibi
 gloria ad eam aspiro quæ nunquam excidit, neque
 vllius iniuria aut vi eripi potest, eamque prope
 nullum cruciatuum genus reformido. Hęc alia
 viro sancto loquente, Imperator totus ira percussus
 sermonem eius interrupit, ac satellitibus manū
 uit vt hastis e Concilio expulsum in carcerem
 iicerent.

Imperata dicto citiūs peracta. Martyrem
 Detruditur in carcerem Georgius. in carcerem deductum humique prostratum
 pedibus vinciūt, ac immanis ponderis lapidem
 cro eius pectori imponunt. Quæ vir sanctus sine

Lapis pectori eius impositus. ne Deo gratias agens, tulit patientissimè. Inleque
 ti luce, rursus eum Imperator ad quæstionem
 cauit. Cumque lapidis pondere haud parum
 fatigatum cerneret: Respiciistine, inquit, Ge
 an adhuc grauiora supplicia expectas? Cui Ge

Præclara martyris vox ad Imperatorem. us: Adeonè, inquit, Imperator ignauum me
 se putas, vt paruo hoc ac planè puerili fractu
 plicio pietatem proderem? Imò sanè tu prius
 quando quàm ego supplicia perferendo desin
 bere, At ego, inquit Diocletianus, supplicijs
 erilibus te afficiam, vt tibi celeriter vitam erip
 Iuber igitur rotam aspectu sanè terribilem
 nibus vndique præfixam adduci, eaque allega

Horribilis machina. martyrem dilanari. In eam iniectus machinam
 tyr primùm ardētibus votis precibusque con
 tiam à Christo precatu est, moxque vi rotæ
 in frustra disceptum tanta immanitate, vt

Discerpitur corpus mar
 tis.

spectaculo oculos animosque cuncti auertere co-
 gerentur. At martyr, oppressis nimio præ dolore
 sensibus, primum instar mortui conquieuit, neque
 vllum vitæ indicium edidit, ita vt Imperator quasi
 præclara de martyre victoria potitus exultaret, lac-
 rimisq; ad Apollinis templum sacrificaturus abiret.
 Vix pedem è loco certaminis extulerat, cum repen-
 tē celi horrēdo fragore excitato, vox ad aures mar-
 tyris delata est: Eslo fortis Georgi, nam tua confes-
 sione alij similiter ad fidem vocādi sunt. Paulò au-
 tem post restituta temperie, visus astare rotæ im-
 mento splendore coruscans Dei angelus qui exten-
 dita manui integræ eum sanitati restituit animumq;
 ad alia subeundum certamina addidit.

Interea carnifices ingēti pauore correpti vt mar-
 tyrem, præter expectationem, incolumen cōspexē-
 re extemplō rem ad Imperatorē nefarijs sacrificijs
 tentatum detulere. Qui viso Georgio obstupescens
 vix oculis proprijs fidem adhibebat: tacitusque se-
 rum admirās obmutescēbat. Astabant viri duo præ-
 stantia dignitate inclyti, quorum vnus Anatolius, al-
 ter Prototeo, conspecta rei nouitate ac planè mira-
 bili statim in has confessionis voces eruperunt: V-
 nus est Deus, magnus & verus Christianorum. Hos
 confestim Imperator ira percitus capitis sententi-
 am, indicta causa, subire iussit. Sed & ipsa Impe-
 ratricis Alexandra veritatis lumine Dei beneficio
 illustrata intrepidè Christum confessā est, quam
 Magnentius statim abduxit, & ne ad aures Impe-
 ratoris confessio eius manaret, domum secum
 abripuit. Diocletianus autem maxima rabie a-
 gitatedus, vincium Christi martyrem in foueam
 calcariam præcipitem dari iussit, ibidemque in
 vicium tertium omni auxilio destitutum asseruari.

Exple.

Angelus Dei
 sanat mar-
 tyrem.

Duo Præto-
 res palam
 Christum
 confitētur.

Itē Alexan-
 dra Impera-
 trix credit,

Expleto autem die tertio Imperator, ne quid reliquiarum ab eo extaret, rursus mandat suis ut ossa quæ superessent, (nam certo certius martyrem et tinctum credebat) calci profundius defoderent, lepiternaque obliuione cuncta sepelirent. Abierunt ad imperium famuli magna populi sequente caua, eumque, quem planè calcis virtute cõsumptum credebant, mirabili splendore fulgentem viuum incolumem repperunt. Quo spectaculo tantum animorũ motus in plebe exortus est vt sublatore vnum ac omnipotentem Christianorum vnum collaudarent.

In calce manet incolumis.

Interea militibus moras nectentibus rumor Diocletianum peruenit, qui stupore attonitus virtutem magicis artibus scelerata mente affectam non est veritus. Hinc cum animum in omni agitationem versaret, & martyrem qui virtute vniuersæ artibus res ad eum admirandas faceret, interrogaret, ac martyr Christi potentiam illi prædicaret, ille, præstigijs tuis, præstigijs inquam, nos oportet ad stuporem adducis, exclamabat. Sed efficere poterat potentiam nostram præstigijs valere. His

Ardentes ferreae crepidæ pedibus eius adhibentur.

ferreas iubet afferri crepidas, easque copiosius candentes in pedes ipsius indui. Tum vero inlatus a tergo licitoribus ad carcerem propellitur. Martyr autem quanquam acerbi summi cruciatibus fatigaretur gradumque difficulter ad inferre posset, secum tamen ipse exultantem Christi nomine instanter inuocato, supplicii perbitatem ferebat animumque his verbis sibi imponebat: Curre Georgi vt apprehendas: Sic enim eris, vt non incassum.

Tandem in carcerem reuersus die illo

in gratiarum actione alacri mente perstitit, Deiq; stupendo beneficio iterum pristinam sanitatem recepit. Postridie Imperatoris mandato totiusque Senatus auctoritate accitus, sanus non modò sed maiore etiam quàm ante corporis animique pulchritudine decorus venit: ità vt Imperator stupore oppressus vix fari possèt. Tandem cum admiratione in vocem prorumpens ait: Georgi, si tibi tuarq; saluti rectè consultum velis omiſſis præstigijs magicisque artibus dijs sacrificia: alioquin multis cruciatibus affectus dulci hac vita spoliaberis. Cui martyr: Quanta, inquit, est ista vestra dementia, qui Dei mei potentia præstigiarum nomen impiè imponitis, eiusque præſidia magicis artibus comparantes, ludricas demonum, qui à vobis coluntur, fallacias tam impudenter iactatis. Acri voce truci- que aspectu Diocletianus martyr orationem interpellans, adstantibus imperauit, vt os eius caderet: Sic, inquit, doceatur, Imperatores non esse summijs afficiendos. Deindè iussit, vt neruis bubulis tam diù vapularet, quoad nudatis vndique ossibus animo viribusque deficeret.

Fuit continuò ad Imperatoris imperium flagellatus in corpus martyris sauitum: sed Christus Dominus, qui vires animumque ad aspera queque fortiter ferenda suppeditabat, illù concidere non motus non est passus, sed etiam nè serenitatem quidem vultus aliqua tristicia nube, obscurari: prorsùs vt Imperator admiratione plenus, cogitatione deficeret: nec vltèrius, quod inferre vellet, inueniret. Tam Magnentius pari cum Imperatore admiratione detentus conuersus ad martyrem ait: Tu si neque præstigijs, neque magicis artibus, sed sola Christi Dei tui, vt asseris, virtute res adeò admirandas & planè

Retruditur
in carcerem
& sanatur
diuinitus.

Os eius ceditur.

Vapular neruis bubulis.

270
270
270

planè stupendas geris, exhibe nobis clarius aliquo
illius potentia signum, vnumque ex his mortuum
tumulo reconditis ad vitam reuoca, vt sic demum
Christo tuo soli, veram diuinitatis gloriam tribue-
mus. Ad hæc S. Georgius: Quanquam certo sciam
vos, qui vinculis diaboli contricti ad ipsius volun-
tatem captiui detinemini, neque hoc quidem facilius
ad Christum Deum viuente accessuros, tamen pro-
pter eam, quæ hic præsens est, populi multitudinem
Dei mei benignitate confusus, vestris voluntatibus
non inuitus parebo: illiusque, qui cæli terraque
perio dominatur, potentiam declarabo. His diebus
vtrūque in terra genu cum intima pietate fixis

Mortuum
fufcitatur mar-
tyr sanctus.

sisque ritè ad Deum precibus, mortuum, nõ sine
genti terremoto, ex terræ visceribus ad vitam re-
cauit. Hoc miraculo, dum cunctos stupor inuade-
maxima populi multitudo iteratis, ingenti cum
more, vocibus Christi gloriam collaudauit. Im-
rator verò amètia & furore magis repletus excen-
biles in Christi ac Georgij nomè blasphemias

Recluditur
iterum in car-
cerem.

mebat, iterumque tetro eum carcere conclusit.
tereà cum alij atque alij, custodibus pecuniarum
facile corruptis, ad eum ventitarent, plurimi
teribus delictis per eum expiati Christo nomi-
dederunt: ac diuinis eius sermonibus miraculose
in fidei constantia confirmati nulla pro Christi
ria certamina recusarunt.

Inter quos Glycerius quidam, homo cum
tum ingenio quidè rustico, sed fidei ac pietatis
tute aded eximia, vt spretis tyranni minis oppro-
cijque, sanguinem pro Christi nomine fundere
dubitauerit. Hic enim cum rem rusticà exerceret
atque, vt fieri interdum solet, alter ex bobus
laboribus fatigatus humi laberetur & iam iam

pirare
peritur
ditate
que à
martyr
Vade
reuoca
uentio
tue qu
peret:
benus i
quam la
At In
animo
sanctum
cum alto
stauisse
vois pr
reliqua
capiti in
ter ne qu
ret. Qu
tyr inle
et quide
his anim
blanditi
tri amari
li, cru
Tem Ge
vili, in
esultans
turus,
uit. Om
ficio iam

pirare videretur, Glycerius tanta calamitate sanè
 perturbatus, cum multa de admiranda Georgij fan-
 ditate audiuisset, ad carcerem contendit, supples-
 que à martyre malo suo remedium postulauit. At
 martyr viso illo subridens hoc tantum effatus est :
 Vide Christus Dominus meus bouem tuum ad vitā
 reuocauit. Ille autem verbis eius credulus abiit, in-
 uentoque boue sano & incolumi contineri non po-
 tuit quin in has voces laudis & confessionis erum-
 peret : Magnus est Deus Christianorum. Compre-
 hensus igitur iussus est capitalem subire sententiā
 quam lætus gaudensque extra urbem excepit.

At Imperator qui nocte interim dieque varias in
 animo suo fraudes suppliciaque versabat, quibus
 sanctum martyrem à Christi confessione auelleret
 eum altera luce iterum ad quæstiones eum euocare
 statuit, fertur Christus ipse martyri in carcere
 votis precibusque intento apparuisse animumque ad
 reliqua certamina subeunda addidisse, coronamque
 capiti imposuisse hortans ut etiā atque etiam vide-
 ret ne quavis timiditate eadem se indignum redde-
 ret. Quo munere incredibili perfusus gaudio mar-
 tyr inlequenti luce ad certamen euocatus prodijt.
 Et quidem Imperator post multas, quibus marty-
 ris animum mira calliditate ac fraude pertentabat,
 blanditias, tandem ait : Si velles mihi tanquam pa-
 tris amantissimo obsequi, omnes istos, quos pertuli-
 sti, cruciatus maximis honoribus compensarem.
 Tum Georgius : Si libet, ô Imperator templū, deos,
 templū, ingrediamur. Hoc dicto Imperator gaudio
 exultans, tanquam victoria de martyris constatia po-
 nitur, cum vniuerso Senatu populoque templū intra-
 uit. Omnibus autē ingressis, indicto silētio, & sacrifi-
 cio iam parato, martyr extēsa manu ad Apollonis
 statu-

Glycerius
 credit & gla-
 dio cæditur.

Christus S.
 Georgio ap-
 paruit & eū
 confirmat.

Vide falla-
 cia demo-
 nis.

statuam: Ecquid, inquit, à me sacrificium postulas?
Num diuinòs vni soli; Deo debitos expectas ho-

**Egregiè se-
ipsum da-
mon pude-
facit.**

nore? Hæc dicens edito crucis signo demonè im-
bitantè in voces verbaque huiusmodi cõpulis: Non
ego, nec mei similiũ quisquã Deus est. Vnus est De-
us, quem tu prædicas. Nos autem in barathrũ dæ-
nationis sempiternæ à Deo præcipitati, inuidia
multis concitati, eandem in calamitatem miser-
quæ homines pertrahere nitimur. Tum Sancti

**Corruūt si-
mulachra.**

Quo pacto igitur hîc manere, me veri Dei cultu
præsentè, audetis? Hoc dicto, ingenti cum for-
fremituque statuæ ad vnã omnes humi prolapsæ
sunt. Tunc quidam immani furore in Sanctum
citati, constrictum repentè vinculis, multis pla-
affecerunt.

**Imperatrix
patam suam
fide restatur.**

Sedato autem populi tumultu & Georgio
Diocleriano adducto, eccè Imperatrix in medi-
procedens magna cum humilitate ac reueren-
dibus se martyris prostrauit, Tyranni dementi-
conspuens, deos maledictis laceras, eorumque
tores detestans. Imperator autem ad eam: Quis
bi, inquit, accidit, ò Alexandra, quod huic Magi
incantatori impudenter adhærens, à dijs recesseris?
Illa verò in Christi cõfessione Dei; laudibus ex-
rans nè respõsione quidem dignum eum reputans

**Sentètia in
S. Georgiũ
& Alexan-
dram.**

Igitur Diocletianus nimio furore ebrius vni-
quæ & Georgium & nobilissimam Imperatricem
capitis damnauit. Nec mora, ij, quibus hoc
datum erat, constrictum vtrumque vinculis
ne multis varijsque ludibrijs extra portas pro-
xerunt. Illi vero alacri animo ad certamen pro-
rantes viæ tedium pijs precibus alleuabant. V-
rò ad locum quendam ventum fuit, Imperatrix
consisteret petiuit. Illis autem facile annuente

Alexandra super vestem resedit, & capite in genua
 reclinato impollutum Deo spiritum tradidit. Hu-
 jus rei causa martyr Christi maiori letitia exultas-
 dit, non tantum bonitatem precibus & hymnis & canticis
 celebrabat, donec ad locum, in quo coronandus erat,
 pervenisset. Ibi vero fixis in terram genibus, ocu-
 lisque cum insita pietate ad caelum sublatis, intre-
 pide ceruicem feriendam praebuit, & repromissam
 Deo iustitiae coronam recepit.

Imperatrix
 reddit spiri-
 tum.

S. Georgius
 decollatur.

VITA ET MARTIRIVM S. ADALBER-
 TI PRAGENSIS EPISCOPI. ex ea qua fide optime
 apud Saravum inuenitur. Occubuit martyrio anno
 Domini 997.

Adalbertus in Boemia claris admodum or-
 tus natalibus, & dignitate inter suos ac glo-
 ria praecipuis, diuino proculdubio minime
 alienum editus ad magnam ecclesiae utilitatem ab
 ipso ortu destinatus est. Nam cum in morbum pe-
 culosum & plane mortiferum incidisset, & paren-
 tum multis lachrymis morientis filij exitum profe-
 rentur, fuit repente a mortis ipsius faucibus pra-
 e omnem spem votis precibusque parentum, ad
 vitam renocatus. Decursis autem rudis infantiae bal-
 uentibus annis traditus est Magdeburgi literaru
 disciplinae imbuendus, quas cum annis admodum
 profectum magno cum tudio ac labore imbississet, o-
 mnibus dulcis sapientiae liquoribus ad patriam re-
 vertitur. At vero quanquam magnam suis ipse pa-
 tris expectato diu reditu voluptatem adferret,
 immo tam deprauatis moribus ac nimia viuendi
 libertate molestiam intulit, ut breui haustam ex e-
 us conceptu letitiam grauiore moestitia obscu-
 ret, luctuque ac lachrymis parentes deformaret.

23. Aprilis.

Patria eius.

Traditur H-
 teris.

S. licum-

In iuuenili
etate fuit
valde lasciuus & di-
scolus.

Episcopi
Fragensis
horrenda
mors.

Redit ad sa-
nam mentem
Adalbertus.

Creatur Prae-
sulis Episcopus.

Benignitas
eius in pau-
peres.

Incumbebat iocis puerilibus, lasciuia in-
ter exercebat, & cibo potuique, pecudis in-
ditus, diuinas leges per summum scelus concu-
ripitur: accedit Adalbertus, ad stat moribundum
replatur humanae vitae miseriam fragilem
huius gloria. Tandem audit moribundum
desperata voce omnem salutis spem abiicientem
mantemque; ab immundis spiritibus se ad tam
chaos deportari. Ingenti sane horrore correptus
salutari diuini iudicij timore percussus, firmo
nit animis, totaque mente ad certum salutis iter
vitamque componit; ac postremo tam excellen-
tium omnium splendore pristinae vitae reuer-
pellit populumque illustrat, ut communi omnium
tentia demortui dignitate dignissimus iudicetur
Igitur electus episcopus & summo cum
ac gloria in sede inuitus collocatus alium
ab eo, qui antea fuerat, exhibuit. O qualis quae
mutatus ab illo qui paulo ante post diuinae
mundi gloriamque rapido cursu tendebat,
mente terrenis in actibus sepultus, sola
grata erant, auidè expetebat. Nunc vero
cursu sola caelestia suspirabat, proflus ut
quod aiunt, manibus thesauros exhauriret,
pauperum inopiæ miro studio consulerebat,
summæ voluptati dies cum noctibus in per-
lachrymis insumere, quibus veteris vite
urebat; Contra noxias voluptates & in-
gentium vitiorum, omni arte, omni sinu
tum occurrebat, donec desideriorum spem
ret, terrenasque delectationes vinceret, &
terim passus, proficuum ingerebatque iudicium
multorum salute ad finem perduceret.

ALBERTI
in iā inter
pecidis in
elus concu
ritates mor
at moribū
fragilem
ibundū an
n abicien
us se ad tan
rore corru
ercullus, fr
salatis ite
tam excell
e vitā tend
muni omni
ssimus iuda
mmo cum
atus alium
O qualis qu
post diu
u tendebat
lus, sola
Nunc vero
rororū ut
exhaurire
consulebat
tibus in pe
teris vite
ates & lab
omni stuo
orum spin
anceret, &
emque iud
duceret.

feruorem eius omnes & qui status illi proxime clau
debant amatores carnales rigidum vitæ genus odio
habebant, & apud terræ primates fictis criminibus
aque calumnijs in inuidiam trahebant. Populus
interim duræ cernicis seruis libidinum factus per
omnia scelerum genera vagabatur, & monentem
ac obsecrantem nequicquam antistitem repellebat,
abiannabantque.

Tunc Adelbertus cum populum tanto mentis fu
rore in omnium vitiorum scelerumque licentiam
ducentem ad salutis viam nullis monitis precibusque
reuocare non posse se cerneret, relicta ciuitate, ex
cessuque in eam pedum puluere, sacro sancta loca,
in quibus Christus Dominus humani generis salu
m operatus est, inuisere statuit. Iter igitur ingres
sus cum Romæ tum Hierosolymis sacra loca vene
randus obiuit, ac tandem maiore cælestis vitæ de
siderio inflammatus Romæ se totum monastica vi
disciplinis ad S. Bonifacium dedicauit. Ibi su
perioro habitu tanta virtutum ac sanctitatis integri
tate Christo militauit, vt ab omnibus mira chari
tate amplecteretur, & tanquam cæli quidam incola
reputaretur.

Postea terræ populus suorum scelerum foedita
tibus & in via iniquitatis iam lassatus episco
patus, pluribus quam antè & pietatis & elo
quentie luminibus fulgentem reuocauit: ac spem
melioris ostendens, tandem diu multumque
sollicitum ad sedem reduxit. Et quidem venien
tem pallore magno cum gaudio excepit, compres
susque primum viuendi cōsuetudine, inlitas libidines
repressit: sed mox pondere peccatorum, quod
illius plane abiecerat, oppressus in voragine ice
lidorū decidit: atque adiutrices episcopi manus,
quibus

Ridetur ac
repellitur à
populo, vi
tia eorum
corrigere
cupiens.

It Hieroso
lymam.

Fit mona
chus.

Reuocatur
à suis.

S 2 quibus

quibus eos extrahere nitebatur, pertinaciter
 sanit potiusque in sceleribus suis profocari
 sacri amittitis salutifera monita ad aures
 re maluit.

S. Adalbertus Tūm diuinus heros conscenso equo dulcem
 subditorum mam reuisit, & quasi post pericula maris quā
 suorum offen- uis optatum portum occupauit. Sic secretos
 lus peccatis iterum Ro- sterij sinus charam requiem intrans, pulcherr
 mam abibit. chel amplexabatur sacrisque delicijs esurien
 nimam nocte dieque sedulus pascebat. Ne
 post Romæ congregata est Synodus, in qua
 tinus Archiepiscopus, episcopum sanctum

Synodus Ro- sterij quiete ad relictos greges remittendum
 mana com- luit. Cui Papa Gregorius eius nominis quā
 pellit eum- sentiens, susceptum semel gregem non pot
 redire ad su- nē eum dimittere, multis scriptura tenent
 os. uerauit: postremo sedentes episcopi volun
 temque Adalbertum, ni pareat, vinculu
 matris confringendum definiunt. At ille ad

Oratio S. A- O Pater, inquit, sanctissime, eōne me red
 dalberti ad- lis ubi animarum fructum faciam nullam
 Gregorium- menta verò salutis mea capiam maximam
 Papæ Quin- mitiga ærumnam meam, trislique recessum
 tum. cum tribue solatium. Si oues meæ verba
 nere pergunt, liceat mihi vel ad exteras &
 gentes transire. Acquisiuit libens voluntate
 nis Dei Papa Gregorius, & quanquam non
 mi dolore, propter interruptā quietem, ab
 exultantē tamen propter martyrij spem,
 go desiderio ardebat, a se dimisit.

Petit Ducē Ergo, quem suo labori adiutorem Deu
 Polonorum. rauerat Ducem Polonorum Boleslaum
 bias petijt, cuius auxilio ad populum subie
 sum & multoties contradicentem nunci

LIBERT
tinaciter
refocari
aures
uo dulcem
maris qua
secretos
pulcherr
s effur
pat. Non
in qua
anctum
trédum
inis qu
non poss
te lenite
pi volen
vincul
At ille ad
me redit
m nullum
aximas
e recess
e verba
xteras &
volunt
nam non
ietem, ab
j spem, q
orem Deu
flaum per
alum fidei
n nunciat

rimuit. Sed illi præter plenam contumelijs lega-
tione atulerunt nihil. Ille verò, accepto libello
repudijs, illis cõumelijs nõ aliter exhilaratus fuit,
quam homines oblati præter spem honoribus ac
dimijs lætari solent. Igitur solutis vinculis sacer
Amicus tota mentis aviditate martyrii desiderium
arrupit, iunctisque duobus socijs, quos sacro bello
portandoque euangelio apriores iudicabat, itinere
sibi comites delegit.
Nec mora. Est in parte regni Boëmię ciuitas ma-
gnas, quam Gnesnam vocant (vbi sacrum eius cor-
pus multis admodum miraculis clarum sepultum
acer) ibi dum precibus & sacrificijs pro populi il-
lus salute die noctuque diuinam implorat miseri-
cordiam multos Christo lucrificat, multos natu-
randes & fœdis peccatorum sordibus inueteratos
arissimo regenerationis lauacro mundat, munda-
que in Christi ouile introducit. Indè nullas ne-
gens moras, nauim conscendit, ac varijs maris su-
cras periculis, tandem Prufforum terra clancu-
m appulit. Erat gens planè barbara adeoque mo-
ros offerata, vt, silicis instar, salutaria dogmata
repelleret, ac neminem prorsus salutem adferen-
tem admitteret. Vndè trepidi sanè nautæ sanctum
nitentem festinanter exposuere, nocturnoque re-
perentes auxilio, securam fugam capefferunt. At
mille miles incredibili pereuntium animarum
lo flagrans, duobus cum socijs paruum quendam
canisula, forma & situ, haud absimilem, intra-
it. Aliquot dum hæret diebus, fama nouorum
spium ad aures paganorum deuenit: esse nimi-
um homines ignoto habitu ac cultu prorsus inau-
di. Aduolant ex improuiso parua naue pauci,
aduenque, ira fumantes, barbarum nescio quid,

Sui enim nõ
admittunt,
Gnesna ciui-
tas in Boë-
mia.
Multos ad-
ducit ad
Christum.
Venit in
Prussiam.

Percutitur
immaniter
sacer Anti-
stes.

ac hospites querunt. Tandem vnus ex eis pe-
pessimus propius accedens, sublato vi maxima
to quo nauem impulerat, caelestia meditantem
piscopum fortissimè percussit. Si nõ abitis
citius capite plectemini, aut cerrè duris vexati-
plicijs. ingratam mortem subibitis. At verò
Antistes humi stratus, & mente pariter ac
roto extensus: Benedictus, inquit, Deus: Si
accipiam pro crucifixo meo, vnum saltem
sum ictum habeo.

Quid verò indè secutum? Foras eieci, ve-
in mercatum, vbi subito cœlicolam circumsta-
go agmine omnis generis ac sexus homines,
eruentos rictus, ac, luporum instar, sanguine-
cutes minatur mortem, quòd ad eos appor-
tam. Loquentem horrent deridentque, & ca-
verba magna cum suauitate ac modestia me-
tem dedignantur. Instabat nihilominus vir
feritatem illorum lenire: sed illi horrendis
ribus aëra implentes, baculisque terram per-
tes furorem dictabant, mortemque proci-
laturos, ni terra excederet, iurabant. Tum ve-
leta Christi oleum se & operam perdere ce-
tristitia magna affectus varios casto iu pectus
sabat æstus, nec tamen salutis gentis barbari-
certè optatè mortis spem abiciebat. Habuit
cum socijs consilio, placuit abiecto vestitu
re nitidiorè paulò corporis assumere habi-
ac alia quouis offensionis pericula rudibus
norū animis adimere. Interea dum hac arte
de deludere eos cogitat, ad ferocium Luto-
surda idola toris viribus prædicationis ful-
ijcienda conuerit iter, vt Christo nouum
populum acquireret, aut longis desiderij

Lutici sunt
q. alias Villi
dicuntur.

imponeret. Sed dum his cogitationibus implexus
breui itinere consecutus est quod multo tem-
poris quiesceret.

Ecce enim dum læto in gramine Missarū solen-
nitate celebratis & viribus corporis cibo utrun-
que reparatis, somno indulgent, adest ingenti cum
morum strepitu barbarus quidā cuius frater non
pridem à Polonis occisus fuerat. Is acri vindictę
rapitate incensus animum suum sanctissimorum

eorum nec sanare cupiebat. Itaque rapido cur-
su eos affecutus, vinculis primū confrinxit, im-
pulsisque plagis ad montem quendam compulit:
cuius supercilio præclarā martyrij palmam diu
sideratam foelix pater foelici agone adeptus est.

de septem lanceis (quemadmodum referunt qui a-
ctum interfuerūt) confossus occubuit. Primum dux
de nefarię cohortis magister, stimulante furo-
re cordis eius penetrabilia perforauit, inde ceteri pa-
tore ac malitia elati scelus peregerunt. Ut au-
tem ostenderet diuina clementia quā nihil huius

moris sit formidanda quāque eadem precio-
si conspectu Dei sit, ecce ligatę martyris manū
sola tæ amicam mortem amplexarūt: ac cru-
entum modum extentę, anima ad suum creatorem
permanerunt.

Impij verò illata viro sanctissimo tam crudeli
arte nequaquam contenti, abscissum à corpore
que sda sub custodia utrumque asseruarunt, ut
utrumque Boleſlao Duci ingenti pecunię vi illud re-
mendum offerrent. Duos autem fratres marty-
comites fideles secum miserandam in captiui-
tatem abriperunt eodem martyrij ac glorię cer-
tamine à cęlesti Patre coronandos.

Capitulum 3.
Adalbertus
& vinculis
confringitur.

Septem lan-
ceis confodi-
tur.

Miraculum.

Duos ei sa-
cios capti-
uos abdu-
cunt.

VITA F. AEGIDII VIRI SANCTI

mi, qui fuit è primis socijs beatisimi Francisci
 smatis. ex ea qua extat apud Surium.

23. Aprilis.

Quo tempore beatus Franciscus calcata
 di vanitate, pietatis studio incredibili
 grabat, erat Aſſiſi vir quidam mirae
 citatis ac amoris in Deum ardentissimi, Aegidii
 nomine; qui vt primum suis è ciuibus inter
 Bernardum eius vrbis virum primum & de
 num Petrum summæ ædis ibidem Canonice
 bus suis in pauperes erogatis, sancti Francis
 tutum amplexatos, octiduo post diuino in
 permotus ad eos quoque se aggregauit.

Duo primi
 socij S. Fran-
 cisci.

Porro Franciscus nouo milite ganisus, cum
 eum donaret habitu, ad comparandum panem
 iret, atque mulierem stipem infimis precibus
 dicantem obuiam haberet, ait ad Aegidium
 tu, optime frater, huic pauperculæ pallium
 datus es, largiris? Aegidius autem promp-
 crique animo mulieri id obiecit, simulque
 elemosyna tanto est cumulatæ gaudio vt
 planè apertos existimaret. Hinc toto de
 sua tempore nihil vno charitatis officio
 habuit, nihil maiore cum alacritate ac gaudio
 fecit, quàm inopium ac pauperum necessi-
 cõsulere: cunctisque cum corporis tum mi-
 gis animæ cibos subministrare.

Elemosy-
 na hominẽ
 laudat.

Pauperum
 amator &
 benefactor
 Aegidius.

Cum aliquadò ad loca sacra peregrinatio-
 perem extrema nuditate laborantem obui-
 beret, nihilque quo hominis miseriam
 posset, inueniret, auulsum protinus de suo
 caputium ei obtulit: ac nudo capite diebus
 inambulauit. Quanquam autem & ipse
 benter pauperibus aliquid tribuebat, nunquam

men gratis oblatum panem sumere voluit: sed ma-
 num suarum labore victitabat, neque tamen pra-
 ter victum in diem admittebat aliquid. Oculum ve-
 ro tanquam animae pestem contagiosissimam cane-
 rens se angue oderat, & manibus, quod aiunt, pe-
 densque euitabat. Huius autem propositi adeo e-
 rat tenax vt nec latum quidem unguem ab eo rece-
 deret. Cum quandoque à Cardinale Tusculano be-
 nigne ad mensam eius vocaretur, ille ne tanti prin-
 cipis auctoritatem negligere videretur, adfuit qui-
 dem; sed duobus onustus panibus, quos iustis ante
 laboribus acquisierat: afferens nequaquam sibi li-
 citum esse alienis vesci sudoribus: quin potius bea-
 tum esse eum, illique bene fore qui manuum suarum
 labores manducaret. Hinc beatus Franciscus visa
 vix sancti innocentia & optima vitae disciplina li-
 beram eis, ubicunque vellet, comorandi facultatem
 concedebat. Degit aliquando in eremo quadam Pe-
 rusina vicina, vbi lagenas arculasque vitreis poculis
 apas contexebat, quas deinde nudis pedibus in op-
 pidum, non quidem pecunia sed nudo victu venan-
 tes inferebat. Eo in loco annis non paucis cum ma-
 gna sanctitatis laude exactis, aliquando reuocatis
 ad memoriam pristinae vitae delictis tantum ex eo-
 rum recordatione dolorem concepit, vt abiens in
 suam se habitu sacro nudauerit, accitroque quo-
 dam fratre, eidem praceperit, vt iniecto collo eius
 sine ad alios eum pertraheret & tanquam grauiissi-
 morum criminum reum vapulandum offerret. Ipse
 vero voce cum lachrymis & miserando eiulatu sub-
 lata misericordiam clamabat. Fratres autem eo vi-
 so ad ratos sunt prouocati stetus, vt, intercluso cre-
 ditis singultibus spiritu, vix fari possent. Tandem il-
 larrogantibus atque monentibus vt se suo indueret
 habitu

Nō vult ve-
 sci panibus
 nisi labore
 suo quasi-
 tis.

Ocium de-
 testatur.

Degit soli-
 tarius ad Pe-
 rusiam.

Dolor exi-
 mus de pec-
 catis olim
 commissis.

habitu respondit vir sanctus: Ego sanè eo planè dignus sum: vos autem si elemosynę loco eum mihi conceditis, miser illum recipiam.

Mittitur ad Saracenos. Beatus autem Franciscus viso eius feruore, & credibili martyrij cupiditate, cum alijs quibusdam ad Saracenos eum destinauit. Sed Tunetum ueniens fuit à Christianis illic degentibus à salutaribus monitis barbaris fundendis prohibitus: nè secum omnes pariter in mortis periculū adduceret. Vnde ex fratribus grauissima quandoque carnis tentatione afflictus remedium ab eo postulauit. Cui Aegidius: Dic mihi, inquit, quid faceres cani te morte uolenti? Ego, respondit ille, verberibus eum aggerem. Et Aegidius: Idem facito huic tēratione tandem liberaberis: nam nemo sine certamine minimis etiam hostibus uictoriam obtinere potest.

Parcimoniam victus. Ipse uero fuit corporis domitor in primis parcimonia victus. Semel in die eumque sanè exiguum ad uicturam sumebat cibum. Et quanquam alij in eorum corporis castitatem mirarentur, eamque facerentur imitari, ille tamen multò magis ad mentis puritatem attendebat, inq; eo laborabat uel maximè ut fuit.

Puritas mentis. cum diuina sociaret arctissimè, nihilq; admittens quòd uel tenui nubecula splendorem illum obscuraret. Cùm multa frater quidam de castitate predicatē cunctisq; uirtutibus præferentem ad se uenisset, dixit: eum tanquam sacrarum literarum rudem prorsus ignarum instruere uoluit: Charitatem enim D. Paulo cæteris uirtutibus antelatam, eamque uelut reginam esse dicendam. Cui Aegidius respondit: Ecquid nam est charitate castitas purius? Quid nos Deo magis commendat, quam charos ei reddit nisi illa mentis castitas quæ uelut omnes diuinę gratię custodit & amoris uinculo corpore deficiat.

diffolubili ei coniungit? Cumque præterea in castitate laudanda & prædicanda multus esset, quidam matrimoniali vinculo constrictus illa audiens ait: Ego vxore mea contentus, à foeminis omnibus abstineo. Cui Aegidius: Putas, inquit, non posse hominem è suo vino ebrium fieri.

Esti autem literis nullis instructus erat, attamen diuinæ sapientiæ splendoribus adeo fuit illustratus: ut etiam eruditissimos quosque excelleret. Nec prophætiæ dono caruisse putandus est: nam cum rex Francorum Ludouicus peregrino habitu sacra loca aliquando inuisere statuisset, in via tactus amore sancti Aegidij, de cuius virtutibus iam ante audierat multa, Perusiam ad monasterij portam venit.

Monasterium autem ut primum Aegidio nunciauit peregrinum quendam cum paucis familiaribus præforibus stare, eiusque colloquium expetere, ille actum ad vestitum in spiritu eum Franciæ regem esse cognouit, celeriterque accurrens eius in amplexus amore ebri-

facere perueniens, magno eumulatum gaudio à se dimisit. lam verò quàm ei fuerint familiares mentis in Deum excessus quis credat? Post sextum à suscepto sanctioris instituto, quadam nocte pijs intercessibus adeo diuini spiritus suauitate absorptus ut putaret animam planè à corporis coniunctione euellendam esse. Nec multò post raptus in spiritu celestia arcana contemplanda tanta est affectus lenitate repletus dulcedine ut deinceps quousque vel ipsius Dei, vel gloriæ celestis, vel paradisi ferret mentio, toties oppressis sensibus humi caderet, spirituque exultans celestia regna peragraret: Hinc pueri & opiliones ab alijs docti, eo viro, clamas: Paradisus, paradisus. Quo audito, protinus corpore deficiens labebatur, & interim cum incredibili

Donum prophætiæ.

Mentis excessus ei factus miliaris.

dibili mentis gaudio de cœlesti gloria cogitabat.

Triduò antè Christi natalem, in Tuscia eo loco quem Serhonam vocant, postquàm diebus quadraginta continuis (vulgò id S. Martini ieiunium appellant) in ieiunijs precibusque perseverasset, nocte Christus Dominus ei apparuisse fertur. Ex eius conspectu tantam hausit animi voluptatem spiritûs dulcedinem vt deinceps omni hominum familiari consortio repudiato vnicum vitam solitum solitudinem appereret, ac nocte dieque cœlestium rerum meditatione animum palce-

Christus ei apparet.

Ægidius semper iucundus & hilaris fuit.

Fuit autem in omni vita perquam iucundus & hilaris, quanquàm ea res multis sepe hominibus, rosis dico & qui externo habitu vultuque omnia virtutem sanctitatemque meriuntur, non parum indignationem attulerit. Sed non intelligunt, quantum certè ab ea sanctitate quam fingunt alienari posse iucundè viui, nisi sapienter, honestè iuste viuatur.

Eccè quanti facièda præcepta Ecclesiæ & quàm salutaria.

Præcepta Ecclesiæ & ius Pôtificum magna cum primis reuerentia prosequatur, ea que alijs commendare nõ desinebat, dicebatque: Nos sanctæ Ecclesiæ bonitatem minimè agnoscere quæ intermittit viam salutis nos docere, mirabilem ratione ad sempiternam gloriam dirigere. Verunt quandoque ad eum Cardinales duo vt lapsum eius, quæ miro preconio celebrabatur, expulsum aliquod caperent. A familiari autem loquio in discessu sese precibus eius comendantes. Quibus ille: Quin potius, inquit, vos me precibus vestris commendatum habetote, qui maiori spe præditi estis. Illis autem sciscitantibus quomodo id fieri posset, Ægidius respondit: Vos diuitiarum honoribus, omnibusque mundi prosperitatibus

entes haud dubia vobis salutem promittitis: cum ego miser in extrema medicitate & rebus duris atque asperis damnationem in super vehementer formidem.

Sub vitæ finem, cum iam annis quinquaginta admodum duobus in sacro Ordine cum egregia fortitudinis laude contra omnes demonum insidias atque fraudes inuictus peristeret, tantas repente tantæ molestias & infestationes perpeffus est ut in magnas redactus angustias fratrum suorum opem vehementer imploraret. Nec destitit infestus hostis inuidia suæ iacula ad extremum usque spiritum in eum torquere, modisque omnibus conari quod in desperationis barathrum eum pertrahere posset. Sed vir sanctus in Christi meritis conquiescens mente placidissima, cuncta inimici iacula firmissimo fideliclypeo excepit, spiritumque latus in manus Creatoris efflauit eodem die quo in sacro Ordine sacre militiæ arma susceperat, ipsis nimirum S. Georgij martyris natalitijs.

Fuit sane hic vir, quamquam literarum prorsus rudis, insigni virtute atque prudentia: adeo ut potius eum loquentem & de rebus diuinis differenter præsertim præsertim audiret, eiusque ab ore cum ingenio admiratione penderet.

Sciscitanti aliquando cuidam qua ratione puras & charitatis igne inflammatas Deo posset offerre preces cum cor suum nimio torpore oppressum sentiret, respondit Aegidius: Si rex aliquis duos militum ad prælium mitteret, certè armatus imperterritus ad certamen ibit: inermis verò subsisteret. Verum inuicem si is, solo regis amore, omni consilio pro periculo in medios hostes graderetur eosque omni

Demon ei sub finem vitæ valde infestus.

Obit sanctissimè.

Prudentia eius insignis.

Frustrum orationis amplior est cum mente constanti licet arida prolata, quam cum summa spiritus dulcedine.

omni contentione quamuis multis faucibus vultu
ribus repelleret, nunquid merito is alteri prefe-
tus maioriq[ue] laude ac premio dignus haberetur.
Ita etiam & is qui ad certamen orandi ab ique
uotionis gultu fidenter accedit & cum ventura
ditate solo Christi amore aduersus animarum
strarum hostes luctatur, non modo suo fructu
premio non frustrabitur, sed maiore etiam g[ra]tia
in caelesti regno coronabitur quam is, qui in ha-
ta plenus spiritus delicijs nullo aut paruo cum
tamine impugnantem hostem fugat ac perp[er]-
mentis tranquillitate fruitur.

Quodam illum consulente, num relicta ma-
vanitate in monasterio se Deo consecrare de-
beret sic respondit: Si quis extrema rerum omnium
pia laborans receditum in agro thesaurum
putat sine quaesito illum ab aliquo, an eum
thesaurum effodere deberet? Quanto ergo magis
nibus nobis properandum est vt aeternae vite
thesaurum reperiamus.

Rogauit aliquando Aegidium frater quid
pro ipso Dominum deprecaretur. Cui Aegidius
Tu vero, inquit, ora pro teipso. Quid enim ali-
te mitis & tu interim desides, cum possis ipse
facere? Illo dicente se peccatorem esse: Aegidius
vero Dei amicum, atque ea causa posse, Domine
& sibi & alijs propitiu[m] reddere, Aegidius res-
pondit: Frater mi, si omnes omnium platearum
auro argentoque redundarent, ac proclamatum
licere cuilibet pro voto illud auferre, alium
te nuncium ablegaturus esset, qui tuo id nomi-
neret? Puto equidem te ipsum iturum nec
rum alteri. Ita nimirum cum Deus oes ad se
ter, thesaurosq[ue] nullo vnquam tempore de-

Monastica
vita quanti
facienda.

liberaliter promittat neminemq; ad se venientem spernat quid est q; alium pro te mittas? quin potiùs ipsum adito, causamq; tuã ei exponito ac multò facilius per te, quã per aliũ, quod desideras obtinebis.

Alia sunt huius sancti viri dicta sanè eximia & raram quãdam prudentiam spirantia, quã nos brevitatatis studiosi, omittere cogimur.

MARTYRIVM S. ALEXANDRI LV-
ganensis martyris socij Epipodij. ex eo quod inue-
nitur apud Surium.

Interempto Epipodio, cuius suprà martyrij cer-
tamen descripsimus, persecutor recenti adhuc
cruore aspersus, beati Alexandri sanguinem si-
nebat. Quem receptum ex carcere comperendina-
to examine, die interposito, furori suo præcepit of-
ferri, vt eius supplicio non modò rabiem suam ve-
ritatem etiam szuientis populi insaniam temperaret.
Quem tamen etiam hac percunctatione tentauit:
Adhuc in potestate tua est, vt euadas prædecesso-
rum exempla videasque quæ teneas. Ita enim perse-
cuti Christicolæ sumus, vt poeniteat te solum ar-
bitrum resedisse. Nam præter alias cæсорum cater-
gat, etiam stultitiæ tuæ collega succubuit. Atque
si tibi consulis, immortales deos thuris accen-
dite venerare. Beatus Alexander dixit: Gratiarum ago
Deo, quòd dum gloriosos martyrum reuoluis trium-
phos, & illata tormenta cõmemoras, ad deuotionẽ
meamque cõfirmas exemplis. Putasne ergò extin-
ctas animas, quas fudisti? Illæ quidem cælũ possi-
dere persecutores verò viceuersa in illo agone po-
tius perierunt. Fallit enim te opinio tua: extingui nõ
potest nomen Christianum quod ita Deo fundate
ignatum est, vt ipsis etiam mortibus propagetur.

Nunc

24. Aprilis.

Alexander
fiscitur Præ-
sidi.

Beatus Ale-
xander egre-
giè respõdet
Præsidi.